

men efter mit Skøn er Hovedbetingelsen for, at Kontrollen skal blive virkningsfuld, den, at begge Parter, baade den, der skal kontrolere, og den, der skal kontrolleres, har Tillid til det System, som benyttes. Jeg mener derfor, at selv om man fra et Flertals Side paa mangfoldige Omraader vil benytte sin Magt til at sætte sine Meninger igennem i en Lov af denne Art, er det ubetinget et Fejlgreb at gøre det, naar Talen er om Kontrolbestemmelserne. Der kunde være Tale om at gøre det, hvis man fra Arbejdernes Side sagde: Vi vil ikke have nogen Kontrol, vi bryder os ikke om at blive kontrolleret, vi ser igennem Fingre med, at der bliver snydt, vi finder det rimeligt, at man ikke tager det saa nøje, da det jo dog er Staten, der betaler! Men saaledes siger man jo ikke fra Arbejderbefolkningens Side. Man siger: Vi har nøjagtig den samme Interesse i en virkningsfuld Kontrol som alle andre, og vi vil medvirke til at faa den bedst mulige Kontrol. Naar det er Tilfældet, mener jeg, at Kontrollens Nytte i Praksis i meget høj Grad vil blive afhængig af, at man paa dette Punkt finder hinanden og faar en Ordning, som begge Parter anerkender og er villige til at bruge efter dens Hensigt. Jeg tror derfor, det er en betydelig Fejl, man gør, naar man saa stejlt, som man har gjort det, har stillet sig paa det Standpunkt, at det netop skal være et bestemt System, her skal gennemføres. Det af Ministeren selv oprindeligt foreslaaede, maaske med nogle Tilføjelser, vil kunne give en effektiv Kontrol, navnlig naar det sættes sammen med det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille under Nr. 25, hvori det fastsættes, at de arbejdsløse skal møde til Kontrol indtil to Gange om Dagen i Arbejdstiden, og at de, hvis de bor et Sted, hvor der ikke findes en Afdeling af Kassen, for at kunne faa Understøttelse skal have Attest fra Kommunen for, at de er arbejdsløse. Dette kunde der ganske sikkert have været opnaaet Enighed om og kan der ganske sikkert endnu opnaas Enighed om, og det er min Tro, at i saa Fald vil Kontrollen ude i det praktiske Liv blive adskiligt mere virkningsfuld, end hvis man vil trumfe et hidtil ukendt System igennem.

Til § 20, Stykke 2, stiller jeg et Ændringsforslag, der tager Sigte paa at indføre en neutral Bestemmelse med Hensyn til Lønforholdene. Som Bestemmelsen er formet i Lovforslaget, kan den utvivlsomt bruges til Løntryk og vil selvfølgelig da ogsaa blive brugt dertil, men det er ikke og bør ikke være Meningen, at en Arbejds-

løshedslov skal kunne bruges til Løntryk. Denne Bestemmelse maa derfor ændres, hvis Loven ikke skal kunne misbruges. Dette tilsigter mit Ændringsforslag. Jeg tror, det er affattet saaledes, at Loven hverken kan bruges til Lønbeskyttelse eller til Løntryk.

Til § 23, Stykke 4, stiller jeg det Ændringsforslag, jeg omtalte før. Til § 29, Stykke 1 og 2, stiller jeg Ændringsforslagene Nr. 26 og 29. De angaar Arbejdsgivernes Bidrag og gaar ud paa at fritage for Bidrag tre Helaarsarbejdere i hver Virksomhed. Motiveringen herfor er den, at man, hvis man ikke foretager et Fradrag, paalægger en Række Borgere en Særskat til et bestemt Formaal, skønt man ikke med Foden paa Virkelighedens Grund kan sige, at disse Borgere i Almindelighed, gennemsnitlig, har mere Indflydelse paa, om Arbejdsløsheden bliver større eller mindre, end en Række andre Borgere, der har bedre Raad til at yde Bidrag til Fonden, men som ikke kommer til at deltage i Særskatten. Begrundelsen for at lade Arbejdsgiverne yde Bidrag til denne Fond er den, at de kan øve Indflydelse paa Arbejdsløshedens Omfang, og derfor maa man særlig lægge Bidraget paa de større Virksomheder, Aktieselskaberne i Almindelighed, med de mange Arbejdere. Jeg tror, at den højtærede Regering vil erfare, at denne Særskat vil virke meget ubilligt overfor de smaa Arbejdsgivere rundt omkring i Landet, og Formaalet kræver ikke, at de tages med.

Ændringsforslag Nr. 31 gaar ud paa, at naar Fonden har naaet en vis Størrelse, og Indenrigsministeren da efter Indstilling fra Nævnene skal kunne nedsætte Bidraget, skal dette ikke alene gælde Arbejdsgivernes Bidrag, men ogsaa de Bidrag, som Arbejdsløshedskasserne skal yde til Fonden. Ændringsforslag Nr. 40 til § 31 slaar fast, at Understøttelsen aldrig maa overstige $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen. Hvis dette overholdes nøje, ligger der i denne Bestemmelse en Regulator, som ogsaa lader Arbejdsløshedsurderstøttelsen følge Prisniveauet nedad med faldende Lønninger. Ændringsforslag Nr. 42 til § 32, Paragraffen om Nødhjælpsarbejder, foreslaar en bestemt Sammensætning af det Amdsudvalg, der skal tage Stilling til Arbejdsvilkaaene for disse Nødhjælpsarbejder og udtale sig om, hvorvidt det er Nødhjælpsarbejder eller ikke. Der foreslaas for København 3 Medlemmer valgte af de samvirkende Fagforbund og 3 valgte af Arbejdsgiverforeningen; for Amternes Vedkommende indstilles et Medlem af Dansk Arbejdsgiverforening og 2 Med-